

han slottede. Hvorfor den ærede Ordfører gif saa let hen over Sagen, forstaar jeg ikke, og hvorfor den ærede Ordfører brugte saa daarlige Argumenter, forstaar jeg endnu mindre, thi Sagen har en ganske særdeles Betydning, forekommer det mig, og paa den anden Side kan man ikke tro, at den ærede Ordfører skulde være saa megen Ringeagt for dette Ting, at han ikke vilde give det bedste, han har, og heller ikke kan man, tror jeg, antage, at den ærede Ordførers Evne skulde briste paa dette Punkt. Jeg maa derfor tro, at Sagen er saa slet, at den ærede Ordfører ikke har formaaet at føre et Forsvar for det Forslag, han vilde støtte. Jeg skal begynde med at sige, at den Udtalelse, han kom med angaaende Postvæsenet, begrundede ganske den Stilling, som Mindretallet har taget til denne Sag. Thi han begyndte med, at, hvad Postvæsenet angik, er det ikke en Fordring fra Folketingets Side, at det skal betale sig — ingenlunde. Man vil meget mere med Sindsro kunne se hen til Muligheden af, at Postvæsenet giver et flækkeligt Understud, idet man saa kunde faa billigere Porto. Jeg gaar altsaa ud fra, at den ærede Ordfører og jeg ere enige om, at man overhovedet ikke skal stille den Fordring til Statens Overtagelse af Post- og Telegrafvæsenet, at Staten skal drive disse Institutioner som en Forretning. Den ærede Ordfører ved lige saa godt som jeg, at det er civilisatoriske, kulturelle Institutioner, og at det ikke er Forretninger, som Staten skal drive som saadanne. Hvis den skulde det, vilde vi overhovedet aldrig have set rigtig paa denne Sag her hjemme; men det tror jeg, at alle have været enige om, ogsaa her i Folketinget, at disse Institutioner maa opfattes saaledes, at der derigennem skal udbredes Civilisation og Kultur, og saa kan det ikke være en Forretning, som Staten vil drive, og hvortil der skal stilles den Fordring, at den maa betale sig eller dække sig og ikke give Understud. Det har den ærede Ordfører indrømmet for Postvæsenets Bedkommende. Han begyndte sin Tale om disse Poster paa Finansloven netop hermed. Hvorfor skal det da nu ikke gælde for Telegrafvæsenet, der affurat har det samme Formaal som Postvæsenet? Det er jo ganske urimeligt at antage, at den ærede Ordfører har kunnet sætte en Grænse mellem disse Institutioner, som have en ganske ensartet Virksomhed, og det tror jeg heller ikke, at han har villet. Affurat det samme gælder om Jærnbanerne, der heller ikke i og for sig drives som en Forretning af Staten. Det ærede Medlem fra Møen (Boisen), der

nu er Fører for den ærede Ordfører — den ærede Ordfører har for Resten i yngre og bedre Dage kendt andre Førere, men nu er det ærede Medlem fra Møen hans Fører — det ærede Medlem fra Møen udtalte i Fjor, da vi her forhandlede om Jærnbanelager, at Jærnbanerne ere Fremtidens Landeveje. Det var et gammelt Ord, som det ærede Medlem brugte; det var ikke et Ord af ham selv, men et meget bekendt Ord, et Ord, som særlig, tør jeg sige, passer paa Danmark, thi her tror jeg, at Jærnbanerne ere Fremtidens Landeveje. Kunde man en Gang komme saa vidt, at man kunde sige, at Jærnbanerne vare Nutidens Landeveje, vilde det være langt heldigere, men her tror jeg, at Jærnbanerne gennem Samarbejdet mellem det ærede Medlem og Regeringen i høj Grad tilhøre Fremtiden. Men selve det principielle i Sagen ere alle enige om. Paa samme Maade maa Telegrafer og Telefoner blive Fremtidens Postvæsen. Der vil komme den Tid, hvor Posten fattes til Side, thi naar man er kommen saa vidt, at en Sammensmeltning af Telegrafer og Telefoner bringer ogsaa disse Indretninger nærmere til det enkelte Individ, saa vil man naturligvis hellere tale end skrive. Men i alt Fald maa man være enig om, at man skal udvide baade Post-, Telegraf- og Telefonvæsenet saa meget som muligt, gøre alt, for at Befolkningen kan komme i Berøring dermed. Det er det rent principielle i Sagen. Og jeg kan maasse her indskyde en Bemærkning for ikke bagester at skulle komme tilbage dertil. Der er en afgørende Grund, hvorfor jeg her stiller mig sammen med Mindretallet og stiller mig sammen med et andet Mindretal med Hensyn til Antallet af Postbude i Kjøbenhavn. Jeg stiller mig der fra mine sædvanlige Meningsfæller, fordi jeg ikke finder deres Argumentation fyldestgørende. Den afgørende Grund er, at naar man ønsker, at Postvæsenet skal være saa godt som muligt, saa skal man ikke gaa imod, at der ansættes flere Postbude i en By som Kjøbenhavn, hvor det tilmed betaler sig, hvad det jo ikke gør andre Steder. Jeg tør derfor sige at man her i Byen har en Fornemmelse af, at Postvæsenet er en Etat, som i ganske særlig Grad er duelig, og hvor netop den Opfattelse hersker, som burde være Embedsmændenes Opfattelse i det hele, at de arbejde for Befolkningens Skyld, medens deres Anstuelse jo i Almindelighed er den, at Befolkningen arbejder for deres Skyld. Postetaten her i Byen er en velvillig Etat, medens Embedsstanden jo ellers i Almindelighed betragter sig som en Art Plads-